

1 Απριλίου 2017

Ομιλία εις την Ε΄ Κυριακήν των νηστειών (Άγιος Ιουστίνος Πόποβιτς)

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Άγ. Ιουστίνος Πόποβιτς](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#)

Εἰς τὸ Ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἰδοὺ ἡ πέμπτη Κυριακὴ τῆς Μεγάλῃς Τεσσαρακοστῆς, ἡ Κυριακὴ [που σφραγίζει τὴν εβδομάδα] τῶν μεγάλων ἀγρυπνιῶν καὶ τῶν μεγάλων ἀσκήσεων, τὴν εβδομάδα τῶν μεγάλων θρήνων καὶ ἀναστεναγμῶν, ἡ Κυριακὴ τῆς πιο μεγάλης μεταξύ τῶν ἁγίων γυναικῶν Ἁγίας, τῆς σοσίας μητρὸς ἡμῶν Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας...

Σαράντα ἐπτὰ χρόνια ἔκανε στὴν ἔρημο, καὶ ὁ Κύριος τῆς ἔδωσε ἐκεῖνο που σπάνια δίνει σε κάποιον ἀπὸ τοὺς Ἁγίους. Χρόνια ολόκληρα δὲν γεύθηκε ψωμί καὶ νερό. Στὴν ἐρώτησι τοῦ ἀββᾶ Ζωσιμά ἐκείνη ἀπάντησε: «Οὐκ ἐπ' ἄρτω μόνω ζήσεται ἄνθρωπος» (Ματθ. δ' 4). Ὁ Κύριος τὴν ἔτρεφε με ἕναν ἰδιαιτέρο τρόπο καὶ τὴν ὠδηγοῦσε στὴν ἐρημητικὴ ζωὴ, στους ἐρημητικούς τῆς ἀγῶνης.

Καὶ ποιο ἦταν τὸ ἀποτέλεσμα; Ἡ Ἁγία μετέτρεψε τὴν κόλασί τῆς σε παράδεισο! Νίκησε τὸν διάβολο καὶ ἀνέβηκε ψηλά στὸν Θεό! Πως, με τι; Με τὴν νηστεία καὶ τὴν προσευχή, με νηστεία καὶ προσευχή! Διότι ἡ νηστεία, ἡ νηστεία μαζί με τὴν προσευχή, εἶναι δύναμις που νικά τα πάντα. Ἕνας θαυμάσιος ὕμνος τῆς Μεγ.

Τεσσαρακοστής λέγει: «ακολουθήσωμεν τω διά νηστείας ημίν, την κατά του διαβόλου νίκην υποδείξαντι, Σωτήρι των ψυχών ημών». Με την νηστεία μας έδειξε την νίκη κατά του διαβόλου... Δεν υπάρχει άλλο όπλο, δεν υπάρχει άλλο μέσον.

Νηστεία! Ιδού το μέσον για να νικήσης τον διάβολο, τον κάθε διάβολο. Παράδειγμα νίκης, η αγία Μαρία η Αιγυπτία. Τι θεία δύναμις η νηστεία! Νηστεία δεν είναι τίποτε άλλο παρά να σταυρώνης το σώμα, να σταυρώνης το σώμα, να σταυρώνης ο ίδιος τον εαυτό σου.

Εφ' όσον υπάρχει σταυρός, η νίκη είναι σίγουρη. Το σώμα της πρώην πόρνης της Αλεξανδρείας, της Μαρίας, με την αμαρτία παραδόθηκε στην δουλεία του διαβόλου. Αλλά όταν αγκάλιασε τον Σταυρό του Χριστού, όταν πήρε αυτό το όπλο στα χέρια της, νίκησε τον διάβολο. Νηστεία είναι η ανάστασις της ψυχής εκ νεκρών. Η νηστεία και η προσευχή ανοίγουν τα μάτια του ανθρώπου, ώστε να αντικρύση και να καταλάβη πραγματικά τον εαυτό του, να ιδή τον εαυτό του. Βλέπει τότε ότι κάθε αμαρτία στην ψυχή του είναι ο τάφος του, ο τάφος, ο θάνατός του. Καταλαβαίνει ότι η αμαρτία μέσα στην ψυχή του δεν κάνει τίποτε άλλο από το να μετατρέπη σε πτώματα όλα όσα ανήκουν στην ψυχή: τους λογισμούς της, τα συναισθήματά της και τις διαθέσεις της· σειρά από τάφους. Και τότε..., τότε ξεχύνεται θρηνητική κραυγή από την ψυχή: «Πριν εις τέλος απόλωμαι, σώσον με». Αυτή είναι η κραυγή μας κατά την αγία αυτή εβδομάδα: Κύριε, προτού χαθώ τελείως, σώσε με. Έτσι προσευχηθή—καμε αυτή την εβδομάδα στον Κύριο, τέτοιες προσευχητικές αναβοήσεις μας παρέδωσε στον Μεγάλο Κανόνα του ο μεγάλος άγιος πατήρ ημών Ανδρέας Κρήτης.

«Κύριε, πριν εις τέλος απόλωμαι, σώσόν με». Αυτή η κραυγή μας αφορά όλους, όλους όσους έχουμε αμαρτίες. Ποιος δεν έχει αμαρτίες; Είναι αδύνατον να κυττάξης τον εαυτό σου να μη εύρης κάπου, σε κάποια γωνία της ψυχής σου, να μη εντοπίσης σε κάποια άκρη της μία ξεχασμένη ίσως αμαρτία. Και... κάθε αμαρτία, για την οποία δεν έχεις μετανοήσει, είναι ο τάφος σου, είναι ο θάνατός σου. Και εσύ, για να μπορέσης να σωθής και να αναστήσης τον εαυτό σου από τον τάφο σου, κράζε με τις προσευχητικές θρηνητικές κραυγές της Μεγάλης Τεσσαρακοστής: «Κύριε, πριν εις τέλος απόλωμαι, σώσόν με».

Ας μη ξεγελάμε τον εαυτό μας, αδελφοί, ας μη απατώμεθα. Και μία μόνο αμαρτία αν έμεινε στην ψυχή σου, και συ δεν μετανοείς και δεν την εξομολογείσαι αλλά την ανέχεσαι μέσα σου, αυτή η αμαρτία θα σε οδηγήσει στο βασίλειο της κολάσεως. Για την αμαρτία δεν υπάρχει τόπος στον παράδεισο του Θεού. Για την αμαρτία δεν υπάρχει τόπος στην Βασιλεία των Ουρανών. Για να αξιωθής της Βασιλείας των Ουρανών, φρόντισε να αποδιώξης από μέσα σου κάθε αμαρτία, να ξεριζώσης από μέσα σου διά της μετανοίας κάθε αμαρτία. Διότι, τίποτε δεν γλυτώνει από την

μετάνοια του ανθρώπου. Τέτοια δύναμι έδωσε ο Κύριος στην Αγία Μετάνοια.

Κοίταξε! Αφού η μετάνοια μπόρεσε να σώση μία τόσο μεγάλη άσωτη γυναίκα, όπως ήταν κάποτε η Μαρία η Αιγυπτία, πως να μη σώση και άλλους αμαρτωλούς, τον κάθε αμαρτωλό, και τον πιο μεγάλο αμαρτωλό και εγκληματία; Ναί, η Αγία και Μεγάλη Τεσσαρακοστή είναι το πεδίο της μάχης, επί του οποίου εμείς οι Χριστιανοί με την νηστεία και την προσευχή νικάμε τον διάβολο, νικάμε όλες τις αμαρτίες, νικάμε όλα τα πάθη και εξασφαλίζουμε στον εαυτό μας την αθανασία και την αιώνιο ζωή. Στην ζωή των αγίων και αληθινών Χριστιανών υπάρχουν αναρίθμητα παραδείγματα που δείχνουν ότι όντως μόνο με την προσευχή και την νηστεία εμείς οι Χριστιανοί νικάμε τους δαίμονες, όλους εκείνους που μας βασανίζουν και θέλουν να μας παρασύρουν στο βασίλειο του κακού, στην κόλασι. Αυτή η Αγία Νηστεία...! είναι νηστεία των αγίων αρετών μας. Κάθε αγία αρετή ανασταίνει την ψυχή μου και την ψυχή σου εκ των νεκρών.

Προσευχή! Τι είναι η προσευχή; Είναι η μεγάλη αρετή που σε ανασταίνει και με ανασταίνει. Σηκώθηκες μήπως για προσευχή, έκραξες προς τον Κύριο να καθαρίση την ψυχή σου από τις αμαρτίες, από το κάθε κακό, από κάθε πάθος; Τότε οι τάφοι σου και οι τάφοι μου ανοίγουν και οι νεκροί ανασταίνονται. Ο,τι είναι αμαρτωλό φεύγει, ο,τι σύρει προς το κακό εξαφανίζεται. Η αγία προσευχή ανασταίνει τον καθένα από μας, όταν είναι ειλικρινής, όταν φέρνει όλη την ψυχή στον ουρανό, όταν εσύ με φόβο και τρόμο λέγης

στον Κύριο: Δες, δες τους τάφους μου, αναρίθμητοι είναι οι τάφοι μου, Κύριε! Μέσα σε κάθε έναν από αυτούς τους τάφους, να'την η ψυχή μου, να'την νεκρή, μακριά από Σένα, Κύριε! Ειπέ λόγον και ανάστησον πάντας τους νεκρούς μου! Διότι, Συ, Συ, Κύριε, μας έδωσες πολλές θείες δυνάμεις να μας ανασταίνουν διά της αγίας Αναστάσεως, να μας ανασταίνουν από τον τάφο της ραθυμίας.

Ναί, με την αμαρτία, με τα πάθη μας, πεθαίνουμε ψυχικά. Η ψυχή αποθνήσκει, όταν χωρίζεται από τον Θεό. Η αμαρτία είναι δύναμις που χωρίζει την ψυχή από τον Θεό. Και εμείς, όταν αγαπάμε την αμαρτία, όταν αγαπάμε τις αμαρτωλές ηδονές, στην πραγματικότητα αγαπάμε τον θάνατό μας, αγαπάμε τους τάφους, τους δυσώδεις τάφους, μέσα στους οποίους η ψυχή μας αποσυντίθεται.

Αντίθετα, όταν ανανήψουμε, όταν με τον κεραυνό της μετανοίας χτυπήσουμε την καρδιά μας, τότε..., τότε οι νεκροί μας ανασταίνονται. Τότε η ψυχή μας νικά όλους τους φονείς της, νικά τον κατεξοχήν δημιουργό όλων των αμαρτιών, τον διάβολο, νικά με την δύναμι του Αναστάντος Κυρίου Ιησού Χριστού.

Γι' αυτό, για μας τους Χριστιανούς δεν υπάρχει αμαρτία πιο ισχυρή από μας. Να

είσαι βέβαιος ότι πάντοτε είσαι δυνατώτερος από κάθε αμαρτία που σε βασανίζει, πάντοτε είσαι δυνατώτερος από κάθε πάθος που σε βασανίζει. Πως; -ερωτάς. Με την μετάνοια! Και τι είναι ευκολώτερο από αυτήν; Πάντοτε μπορείς μέσα σου, μέσα στην ψυχή σου, να κραυγάζης: «Κύριε, πριν εις τέλος απόλωμαι, σώσόν με». Η βοήθεια του Θεού δεν θα σε παραβλέψη. Θα αναστήσης τον εαυτό σου από τους νεκρούς και θα ζης σ' αυτόν τον κόσμο σαν κάποιος που ήρθε από εκείνον τον κόσμο, που αναστήθηκε και ζη μία νέα ζωή, την ζωή του Αναστάντος Κυρίου, που υπάρχουν μέσα του όλες οι θείες δυνάμεις, έτσι ώστε καμμία αμαρτία πλέον δεν μπορεί να σε φονεύση. Ίσως να ξαναπέφτης, αλλά πλέον γνωρίζεις, γνωρίζεις το όπλο, γνωρίζεις την δύναμι με την οποία ανασταίνεσαι εκ των νεκρών. Αν πενήντα φορές την ημέρα αμαρτήσης, αν πενήντα φορές ντροπιασθής, αν πενήντα τάφους σκάψης σήμερα, μόνο φώναξε:

«Κύριε,δος μου μετάνοια. Πριν εις τέλος απόλωμαι, σώσόν με».

Ο Αγαθός Κύριος, ο οποίος γνωρίζει την ασθένεια και αδυναμία της ανθρωπίνης ψυχής και της ανθρωπίνης θελήσεως, είπε: Έλα, αδελφέ. Ακόμη κι αν εβδομηκοντάκις την ημέρα αμαρτήσης, πάλι έλα και πες: ήμαρτον (Ματθ. ιη΄, 21-22). Αυτό εντέλλεται ο Κύριος σε εμάς τους ανθρώπους, τους ασθενείς και αδυνάτους. Συγχωρεί τους αμαρτωλούς. Γι' αυτό και δήλωσε ότι χαρά μεγάλη γίνεται εν τω ουρανώ επί ενί αμαρτωλώ μετανοούντι επί της γης (πρβλ. Λουκ. ιε΄ 7). Όλος ο ουράνιος κόσμος ατενίζει σε σένα, αδελφέ και αδελφή, πως ζης στην γη. Πέφτεις στην αμαρτία και δεν μετανοείς; Να, οι Άγγελοι κλαίνε και θλίβονται στον Ουρανό εξ αιτίας σου. Μόλις αρχίσης να μετανοής, να, οι Άγγελοι στον Ουρανό χαίρονται, και σαν ουράνιοι αδελφοί σου χορεύουν...

Να η σημερινή μεγάλη αγία, η Μαρία η Αιγυπτία. Πόσο αμαρτωλή! Από αυτήν ο Κύριος έκανε μία αγία ύπαρξι σαν τα Χερουβίμ. Με την μετάνοια έγινε ισάγγελη, με την μετάνοια κατέστρεψε την κόλασι, στην οποία βρισκόταν, και ανέβηκε ολόκληρη στον παράδεισο του Χριστού. Δεν υπάρχει Χριστιανός αδύνατος σ' αυτόν τον κόσμο, έστω κι αν του επιτίθενται οι φρικωδέστερες αμαρτίες και πειρασμοί αυτού του κόσμου. Αρκεί μόνο ο Χριστιανός να μη ξεχάση τα μεγάλα του όπλα: την μετάνοια, την προσευχή, την νηστεία· να επιδοθή σε κάποια ευαγγελική άσκησι, σε κάποια αρετή: είτε στην προσευχή, είτε στην νηστεία, είτε στην ευαγγελική αγάπη, είτε στην ευσπλαχνία. Ας θυμηθούμε τους μεγάλους Αγίους του Θεού, ας θυμηθούμε την εορταζομένη σήμερα μεγάλη Αγία, την οσία Μητέρα μας Μαρία την Αιγυπτία, και ας είμαστε βέβαιοι ότι ο Κύριος θα είναι εύκαιρος βοηθός μας. Η αγία Μαρία εβίωσε τόσο θαυμαστή βοήθεια από την Υπεραγία Θεοτόκο και σώθηκε από την φοβερή της κόλασι, από τους φοβερούς της δαίμονες. Η Υπεραγία Θεοτόκος και σήμερα και πάντοτε μας βοηθεί σε όλες τις ευαγγελικές μας αρετές:

στην προσευχή, και στην νηστεία, και στην αγρυπνία, και στην αγάπη, και στους οικτιρμούς, και στην υπομονή, και σε κάθε άλλη αρετή. Εύχομαι να μας βοηθή πάντα και να μας καθοδηγή...

Γι' αυτό, ποτέ να μην αποκάμης στον αγώνα και στον πόλεμο με τις αμαρτίες σου... Σε όλες τις δυσκολίες σου και στις πιο μεγάλες πτώσεις σου να θυμάσαι την κραυγή αυτής της αγίας εβδομάδος, που έχει την δύναμι να σε αναστήση: «Κύριε, πριν εις τέλος απόλωμαι, σώσόν με».

1965

Πηγή: agiazoni.gr